

мънастирските парици му работеха ангария моста пред кулата му.

/Непознатият се навъсва още повече. От скъпите му дрехи се издига пара. Той протяга краката си обути в дълги ботуши от мека кожа към огъня./
Децата го гледат със зяпнали уста/

РАДУЛ

Чичо, ти откъде си? Ние сме виждали два пъти болярина Груица, но ти не си от неговите люде. Как си попаднал по нашия край?

НЕПОЗНАТИЯТ

Като спре дъждът ще ми покажете ли пътя за манастир?

/вратата се отваря и влиза жена, прегърбена под тежък чувал с брашно/

Непознатият и децата отиват да и помогнат да сваля тежкия товар/
~~Децата викат: Мамо, гост имаме!~~

Жената бавно

~~ЖЕНАТА~~ ДЕЦАТА: Мамо! Гост имаме!
~~ЖЕНАТА~~

/Възможно се изправя, като подпира с ръка кръста си. Гледа изплашено и ирачно чужденеца/

НЕПОЗНАТИЯТ

Прощавай, стопанке. Бурята ме свари тъкмо край вас. Имаш ли нещо за ханване?

ЖЕНАТА

/покланя се три пъти, целува края на наметката му /
Добре дошел. Господ добро да ти дава. Да беше стопанинът ми в къщи щях по-добре да те нагостя. Но ще прощавам. От четири недели той работи ангария в града и не може да припечели ни черна аспра в къщи. А пък кефалията иска от нас да половин цена да му продаваме месото, виното и житото. Сякаш не сме манастирски люде... Дай на епископа, дай на кефалията... На нас какво остава? /към децата/ Възварете вода да попарим малко козье сирене с останалите коматчета. Едва сега можах да дочакам ред малко брашно да ми смелят... Дайте паничката с меда!

~~ЖЕНАТА~~ РАДУЛ

Има и диня! Бях я скрил като си дойде татко!

~~ЖЕНАТА~~ ДРАГАН

Ако е червена, ще си дойде! /срязват динята, червена е, радостни викове/

ЖЕНАТА

Ти мислиш да си от Търновграда, болярино.... Голям път си бил до тука... /гледа го боязливо/. Ами... Можем ли ми каза... Виждал ли си новата